

Κροκοδείλια δάκρυα και υποκρισία από διοίκηση και ΥΠΑΙΘΑ, για τον θάνατο της Σ. Χρηστίδου

Η πολιτική της διάλυσης και ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου, της αποδόμησης του παιδαγωγικού του ρόλου, της τρομοκρατίας και των διώξεων είναι, η αιτία της στοχοποίησης και της εργασιακής εξουθένωσης των εκπαιδευτικών

Ο θάνατος της συναδέλφισσας Σ. Χρηστίδου και κυρίως τα όσα έγιναν γνωστά για τις συνθήκες και την αντιμετώπιση που είχε από την διοίκηση όλο το τελευταίο διάστημα, δικαιολογημένα έχουν προκαλέσει αναστάτωση στην εκπαιδευτική κοινότητα. Και η αναστάτωση αυτή δεν οφείλεται στο γεγονός ότι οι εκπαιδευτικοί είδαν σε αυτά τα γεγονότα κάποια τραγική εξαίρεση της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί στο δημόσιο σχολείο. Ίσα ίσα. Είδαν σε αυτά να αποτυπώνεται η σκληρή και πολλές φορές εξοντωτική καθημερινότητα και να αποκαλύπτονται τα αδιέξοδα στα οποία μπορεί να οδηγή-όλους τους συναδέλφους.

Είναι πολλά αυτά που γράφτηκαν τις προηγούμενες μέρες. Και σίγουρα σε αυτή την τρικυμία άνοιξαν και οι γνωστές αντιλήψεις για την «ανάγκη» νέων κατασταλτικών θεσμών και τιμωρητικών μέτρων, πάντα με στόχο τους μαθητές ή τους εκπαιδευτικούς κατά περίπτωση. Άλλοι πάλι, ζητούν επίμονα νομικούς παραστάτες και προστασία απέναντι στο bullying που υφίστανται οι εκπαιδευτικοί από γονείς και μαθητές, αποδίδοντας στους τελευταίους την αιτία του προβλήματος και άρα τις «λύσεις».

Άλλωστε η εναλλαγή στον ρόλο του θύτη και του θύματος των εκπαιδευτικών, των μαθητών και των γονέων βγάζει εντέχνως από το κάδρο την κυβερνητική πολιτική και το ΥΠΑΙΘΑ. Αντί να έχουν εκπαιδευτικούς, γονείς, μαθητές ενωμένους απέναντι στην υποχρηματοδότηση, τις συγχωνεύσεις, τα κενά όπως συνέβη πρόσφατα στη ΔΠΕ Α΄ Αθήνας όπου τους περίμεναν με χημικά και ΜΑΤ, προσπαθούν να διχάσουν όλους όσους δέχονται τις συνέπειες από την πολιτική τους.

Ξεχωριστή σε υποκρισία υπήρξε για μια ακόμη φορά η σχετική ανακοίνωση που εξέδωσε το ΥΠΑΙΘΑ. Όπου ως συνήθως εκφράζει την θλίψη του, πιστοποιεί την επάρκεια των ενεργειών του και την μέριμνά του για τους εκπαιδευτικούς και συνιστά... «σοβαρότητα μέτρο και σεβασμό». Ενώ κλείνει με την διαβεβαίωση ότι... «κάθε πτυχή της υπόθεσης θα εξεταστεί με τη σοβαρότητα, τη θεσμική ευθύνη και τον οφειλόμενο σεβασμό προς την εκλιπούσα, αλλά και προς τη σχολική κοινότητα.»

Όμως για όλα όσα συνέβαιναν, το υπουργείο και η ΔΔΕ Θεσσαλονίκης είχαν λάβει εδώ και μήνες επίσημα έγγραφα από την ίδια την εκπαιδευτικό. Απέναντι σε αυτή την επίσημη ενημέρωση, το ΥΠΑΙΘΑ και η διοίκηση όχι απλά δεν έκαναν τίποτε απολύτως ώστε «...η υπόθεση να αποτιμηθεί με πληρότητα, νηφαλιότητα και θεσμική αξιοπιστία» όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση. Αλλά απέναντι σε έναν άνθρωπο που με κάθε τρόπο τους δήλωνε, την κατάσταση και τους κινδύνους που αντιμετώπιζε, αυτό που έκαναν ήταν να συνεχίσουν την ανάληψη πολιτική της στοχοποίησης και τελικά εξόντωσής της διώκοντάς την με ΕΔΕ, την οποία δεν είχαν καν την ευαισθησία να σταματήσουν ακόμα κι όταν κινδύνευε η ζωή της. Και αυτό ακριβώς είναι το κύριο ζήτημα και το βασικό συμπέρασμα που το ΥΠΑΙΘΑ και με την ανακοίνωσή του επιχειρεί να αποσιωπήσει. Ότι αυτή η πολιτική με την οποία αντιμετωπίζει τους εκπαιδευτικούς και την οποία εφάρμοσε μέχρι τέλους και στην περίπτωση της Σ. Χρηστίδου, είναι που διαμορφώνει το πλαίσιο του θεσμικού και κοινωνικού κανιβαλισμού με τον οποίο βρίσκεται αντιμέτωπος ο κλάδος.

Κυβέρνηση και ΥΠΑΙΘΑ έχουν την απόλυτη ευθύνη.

Επειδή, ακόμα και λίγο πριν το τέλος της χρονιάς, τα σχολεία (παρά τις συμπύξεις, μετακινήσεις, υπερωρίες κλπ) «λειτουργούν» με **χιλιάδες κενά και ελλείψεις** προσωπικού. Με αποτέλεσμα εκτός των άλλων να απορυθμίζεται διαρκώς η σχολική ζωή και να εμπεδώνεται ένα κλίμα έντασης. Ενώ οι ψυχολόγοι και οι κοινωνικοί λειτουργοί, ακόμη και όταν υπάρχουν έχοντας στην ευθύνη τους εκατοντάδες ή και χιλιάδες μαθητές επι της ουσίας μετατρέπονται και αυτοί σε αποδιοπομπαίους τράγους στους οποίους αναζητούνται κάθε φορά ευθύνες. Η εικόνα ολοκληρώνεται με την **υποχρηματοδότηση, τις ανεπαρκείς υποδομές**, το στοίβαγμα μαθητών σε μικρές αίθουσες και τον διαρκώς αυξανόμενο

αριθμό μαθητών ανά τμήμα. Το αποτέλεσμα είναι να διαμορφώνεται μια έκρυθμη κατάσταση που οι εκπαιδευτικοί καλούνται να διαχειριστούν αναλαμβάνοντας ευθύνες που δεν τους αναλογούν.

Επειδή, στην καθημερινή πίεση που διαμορφώνουν οι παραπάνω συνθήκες, το ΥΠΑΙΘΑ στην προσπάθεια να φτιάξει το σχολείο του τεχνοκρατισμού και των δεξιοτήτων, **αποδομεί τους όρους διαμόρφωσης παιδαγωγικών σχέσεων** στο σχολείο, που συνιστούν πυλώνα του παιδαγωγικού του ρόλου. Ο παιδαγωγικός ρόλος του σχολείου πνίγεται, **ανάμεσα σε «περαστικούς» εκπαιδευτικούς και σε ένα κατευθυνόμενο ανεργμάντιστο άθροισμα αποσπασματικών δράσεων.** Δράσεων που δεν ξεκινούν από τις παιδαγωγικές και εκπαιδευτικές ανάγκες των μαθητών, αλλά από τις ανάγκες του νέου σχολείου της βιτρίνας και της αξιολόγησης. Δράσεις που στο σχολείο της «συμπερίληψης» γίνονται όλο και πιο συχνά υπόθεση των λίγων μαθητών που «μπορούν» και των ακόμα λιγότερων που διαθέτουν τα χρήματα.

Επειδή, σε αυτό το πιεστικό και αντιπαιδαγωγικό πλαίσιο, το ΥΠΑΙΘΑ καθημερινά βομβαρδίζει τους εκπαιδευτικούς με χιλιάδες μέιλ, ευθύνες, εργασίες και ρόλους που δεν τους αναλογούν. Επειδή πάντα συνοδεύει τις δράσεις και τις νέες εμπνεύσεις του, όπως τις φαιδρότητες του ενεργού πολίτη και του «σχολικού λαχανόκηπου» με **την υποχρεωτικότητα και τις προφορικές πάντα απειλές της διοίκησης**, βυθίζοντας τη σχολική ζωή στην εντατικοποίηση με εκπαιδευτικούς που τρέχουν και μαθητές που «συμμετέχουν» χωρίς να καταλαβαίνουν ποτέ το γιατί. Επειδή με εγκυκλίους και νόμους οι εκπαιδευτικοί τα τελευταία χρόνια έχουν αναλάβει πραγματικά εκατοντάδες νέους ρόλους και ευθύνες, με αποτέλεσμα οι σύλλογοι διδασκόντων παρά τις τεράστιες ανάγκες να μην προλαβαίνουν ούτε να συνεδριάσουν απεμπολώντας την πιο ουσιαστική λειτουργία τους.

Επειδή, σε αυτή την απίστευτη εντατικοποίηση που στερεί την ανάσα από το δημόσιο σχολείο, το ΥΠΑΙΘΑ έχει φυτέψει εδώ και 6 χρόνια το φόβο. Επιχειρώντας να επιβάλλει την «αξιολόγηση» η οποία όπως έχει ήδη φανεί στοχεύει εκτός από την κατηγοριοποίηση στην πειθάρχηση και τη χειραγώγηση των εκπαιδευτικών. Η οποία δεν μπορεί παρά να μετατρέπεται σε μια θηλιά που σφίγγει όλο και περισσότερο πνίγοντας τον κλάδο. Επειδή εδώ και 6 χρόνια, το ΥΠΑΙΘΑ που «σέβεται» όπως λέει τους εκπαιδευτικούς, **εκτοξεύει καθημερινά εναντίον τους απειλές και τρόμο. Επειδή με δεκάδες αγωγές, χιλιάδες διώξεις και πειθαρχικά, αλλά και αργίες(!)** επιχειρεί να φιμώσει τον κλάδο και να του αφαιρέσει ακόμη και το συνταγματικό δικαίωμα της απεργίας.

Επειδή τελικά το ίδιο το ΥΠΑΙΘΑ με όλη αυτή την άθλια προπαγάνδα για την αξιολόγηση και την **ενεργοποίηση ενός ακραίου κοινωνικού αυτοματισμού, είναι αυτό που καθημερινά στοχοποιεί** και δείχνει με το δάχτυλο τους εκπαιδευτικούς επιχειρώντας να τους φορτώσει τα προβλήματα που δημιουργεί η πολιτική του. Επειδή στοχοποιεί ακόμη και την μητρότητα ως υπαίτια ακόμη και για τα κενά! Επειδή στην άοκνη προσπάθεια στοχοποίησης και χειραγώγησης των εκπαιδευτικών, το ΥΠΑΙΘΑ μετατρέπει την κουλτούρα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης σε θεσμικό εργαλείο άσκησης εκπαιδευτικής πολιτικής. Όπως κάνει με τις **πλατφόρμες καταγγελιών!**

Αυτός είναι και ο λόγος που λαθεμένα, γονείς οδηγούνται στις διοικήσεις και τα αστυνομικά τμήματα εναντίον των συναδέλφων και συναδελφισσών. Αυτός οι κοινωνικός κανιβαλισμός που προάγεται από την κυβέρνηση μεταφέρεται και από τους μαθητές στο σχολείο. Πάντως ένα είναι σίγουρο. Ότι δεν άλλαξαν ξαφνικά οι γονείς και οι μαθητές. Ή αλλιώς οι όποιες αλλαγές δεν έπεσαν από τον ουρανό. Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στα σχολεία τα τελευταία έξι χρόνια τουλάχιστον έχει την βαριά υπογραφή του υπουργείου και της κυβερνητικής πολιτικής. Όπως και οι αντιδραστικές ανατροπές και οι πολιτικές που όλο αυτό το διάστημα επιβάλλονται στην κοινωνία και που είναι αδύνατον να μην αφορούν και τη σχολική ζωή. Ο πόλεμος, η πολεμική προπαγάνδα και οικονομία, οι μισθοί πείνας και η φτώχεια που απλώνεται διαρκώς, μαζί με τον καταγιισμό σκανδάλων, κρατικών και εργοδοτικών εγκλημάτων (Τέμπη, Πύλος, Βιολάντα κλπ) και η παντελής έλλειψη κάθε έννοιας δικαιοσύνης. **Ο ακροδεξιός λόγος και η ρητορική του μίσους την οποία οι «δημοκράτες» της ΝΔ, έχουν μετατρέψει σε επίσημο λόγο της βουλής και των υπουργείων** τους. Όπως και ο κυνισμός, η τρομοκρατία, η βία και η καταστολή που απλώνουν σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής. Οι κυβερνώντες της «αριστείας» μέσα σε λίγα χρόνια μπόλιασαν την κοινωνία με το αντιδραστικό αφήγημα της «ατομικής ευθύνης» και με το δηλητήριο του κοινωνικού αυτοματισμού. Επιχειρούν σταθερά να στρέφουν κοινωνικές ομάδες και κλάδους, τον έναν ενάντια στον άλλο. Και αυτό τον ρόλο επιδιώκουν να αποδώσουν στους γονείς και τους μαθητές θέτοντας τους απέναντι στους εκπαιδευτικούς.

Επιμένουμε ότι οι γονείς και οι μαθητές δεν είναι και δεν μπορεί να είναι αντίπαλοι των εκπαιδευτικών. Ούτε μπορεί κάποιες συμπεριφορές να γενικεύονται και να καταλογίζονται γενικώς και αορίστως στους «γονείς».

Από αυτή την άποψη, ειλικρινή συλλυπητήρια για την απώλεια της συναδέλφου Σ. Χρηστίδου, μπορούν και μπορούμε να εκφράσουμε όλοι όσοι λόγω του ρόλου και της θέσης μας βρεθήκαμε και βρισκόμαστε από την ίδια μεριά. Όχι πάντως αυτοί που 6 χρόνια τρομοκρατούν, επιτίθενται και διώκουν τον κλάδο.

Και είναι βέβαιο ότι το χρέος μας απέναντι και στην συναδέλφισσα που έφυγε άδικα και πρόωρα από την ζωή, το χρέος απέναντι σε κάθε συνάδελφο που πνίγεται στα ίδια αδιέξοδα αλλά και στους μαθητές μας που βιώνουν αυτή την σχολική πραγματικότητα, είναι ο αγώνας για την ανατροπή της. Ο αγώνας ενάντια στην εντατικοποίηση, την εξάντληση, τον εκφοβισμό και την εξόντωση των εκπαιδευτικών περνάει πριν από όλα μέσα από τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Γιατί ακριβώς αυτά ήρθε να επιβάλει. Περνάει μέσα από τον αγώνα ενάντια στο κατηγοριοποιημένο σχολείο της δεξιότητας και της πληροφορίας. Στον αγώνα για να ξανακερδίσει έδαφος η παιδαγωγική. Στον αγώνα για ένα πραγματικά δημόσιο ενιαίο σχολείο για όλα τα παιδιά. Ότι ακριβώς εχθρεύεται η Ζαχαράκη και οι ομογάλακτοι της.

Οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ Δ.Ε εκφράζουν τα ειλικρινή τους συλλυπητήρια. Για αυτό θα συνεχίσουν σταθερά να καλούν τον κλάδο στο δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα ενάντια στις πολιτικές αυτών που σκοτώνουν τους εκπαιδευτικούς και το δημόσιο σχολείο. **Για αυτό και καλούμε την ΟΛΜΕ να προκηρύξει απεργιακή ημέρα στις 23/3/2026 ημέρα της ποινικής δίωξης των συναδέλφων της ΕΛΜΕ Πειραιά για την συνδικαλιστική τους δράση όπως και στις 27/3 ημέρα της εκδίκασης των πρώτων πειθαρχικών στη δευτεροβάθμια για την απεργία αποχή. Σε αυτούς τους αγώνες και στην αναμέτρηση με την αυτή την πολιτική βρίσκεται η απάντηση και η προοπτική για τους εκπαιδευτικούς και το δημόσιο σχολείο.**